

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 496/2016-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. augusta 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom [REDAKOVANÉ], advokátska kancelária, [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Košice II sp. zn. 8 T 65/2012 z 9. októbra 2014 a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4 To 15/2015 z 24. februára 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. júna 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci

namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 8 T 65/2012 z 9. októbra 2014 a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 To 15/2015 z 24. februára 2016.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že rozsudkom okresného súdu sp. zn. 8 T 65/2012 z 9. októbra 2014 bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania prečinu krádeže formou spolupáchateľstva podľa § 212 ods. 1 a 2 písm. d) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že 9. júla 2011 mal sťažovateľ spolu so svojím, v tejto veci už odsúdeným bratom (odsúdený trestným rozkazom okresného súdu sp. zn. 8 T 65/2012 zo 6. júna 2012, právoplatným 13. júla 2012, pozn.), v oblasti lesa mestskej časti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] neoprávnene vypíliť a vyvezením odcudziť dubové drevo v objeme 5,26 m³, čím spôsobili Mestským lesom [REDAKOVANÉ], škodu v sume 457,72 €. Za uvedený skutok okresný súd odsúdil sťažovateľa na trest odňatia slobody v trvaní desať mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu osemnásť mesiacov.

3. O odvolaní sťažovateľa proti označenému rozsudku okresného súdu rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 4 To 15/2015 z 24. februára 2016, ktorým zmenil rozsudok okresného súdu vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu, a to tak, že sťažovateľovi uložil peňažný trest v sume 500 €, a pre prípad marenia výkonu tohto trestu mu uložil náhradný trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov.

4. V sťažnosti podanej ústavnému súdu sťažovateľ vyjadruje nespokojnosť s rozsudkami okresného súdu, ako aj krajského súdu, ktoré podľa jeho názoru na základe rozporuplného a nezákonného dokazovania dospeli k nesprávnemu a s vykonaným dokazovaním nekorešpondujúcemu záveru o jeho vine. Sťažovateľ svoju vinu popiera a vyjadruje presvedčenie, že zo žalovaného skutku bol usvedčený na základe nezákonne vykonanej rekognície uskutočnenej na podklade fotografií, a to z dôvodu, že vyšetrovateľ nielenže nevypočul, ale do vykonania rekognície ani nezahrnul aj fotografiu jeho kamaráta

██████████, ktorý sa mal podľa svedeckých výpovedí spolu so sťažovateľovým bratom spolupodieľať na spáchaní žalovaného skutku a ktorý sa k spáchaniu tohto skutku aj priznal, a tiež z dôvodu, že pri rekognícii vyšetrovateľ použil iba fotografie sťažovateľa a jeho brata, ktorí sa nápadne podobajú, v dôsledku čoho mohlo dôjsť k omylu vo výpovedi očitého svedka, a navyše sa podľa sťažovateľa jeho fotografia „... výrazne odlišovala od fotografií ostatných osôb... minimálne farebnosťou...“. V tejto súvislosti sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že *«Na túto skutočnosť sťažovateľ prostredníctvom svojho obhajcu poukazoval už pri vznesení obvinenia. Okresný prokurátor svojím opatrením zo dňa 06.03.2012 uložil konajúcemu vyšetrovateľovi vykonať rekogníciu „in natura“ medzi viacerými osobami so zahrnutím fotografie ██████████. Tento pokyn vyšetrovateľ nespĺnil, a preto poznávajúca osoba nemohla ani vylúčiť ani potvrdiť účasť ██████████ ██████████, ktorý sa sám priznal k spáchaniu prečinu a podľa výpovedí viacerých svedkov on viezol drevo s ██████████, a nie sťažovateľ.»*. Okrem toho sťažovateľ vyjadril podozrenie, že z výpovede očitého svedka, ktorý na základe rekognície stotožnil sťažovateľa ako spolupáchatela žalovaného skutku, má vyplývať, že fotografie použité pri oficiálnej rekognícii videl tento svedok už pred touto samotnou rekogníciou, pretože „Svedok vypovedal, že mu bolo predložených deväť fotografií, pričom pri rekognícii vyberal zo šiestich. Z toho vyplýva, že identifikácia páchatela bola vykonaná najmä na základe úkonu, ktorý bol vykonávaný v rozpore so zákonom. Rozhodnutie odporcu a prvostupňového súdu sú teda založené na dôkazoch, ktoré boli vykonané nezákonne.“.

5. Okrem toho sťažovateľ v sťažnosti podanej ústavnému súdu poukázal aj na nedostatočné zdokumentovanie miesta činu policajtmi, keď „V dokumentácii mestských policajtov je vidieť 3 holé pne, pričom vo výpovediach je uvádzaných 7 - 10 stromov.“, a tiež poukazuje na skutočnosť, že očitý svedok ██████████ (v rozsudku sa uvádza „██████████“, resp. „██████████“, pozri stranu 1 rozsudku okresného súdu, pozn.), na podklade výpovede ktorého bol odsúdený, mal byť pred svojou výpoveďou ovplyvňovaný, pretože „... vypovedal pod vplyvom riaditeľa OO PZ ██████████, ako to vyplýva z sms. správ medzi manželkou svedka ██████████ a ██████████.“.

6. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

„Vychádzajúc z uvedenej sms, so spôsobu vykonanej rekognície jednoznačne vyplýva, že vyšetrowanie predmetného skutku nebolo zákonné.“

7. Napokon sťažovateľ tiež namieta, že krajský súd nielenže nezobral do úvahy uvedenú nezákonnosť, ale nevysporiadal sa ani s písomným prehlásením sťažovateľovho brata, v ktorom uviedol, že sťažovateľ nebol prítomný pri spáchaní žalovaného skutku a že tento spáchal spolu s [REDAKOVANÉ].

8. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ žiada, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Základné právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom inom orgáne Slovenskej republiky podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základné právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd sťažovateľa - [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] v [REDAKOVANÉ], trvalé bývajúceho v [REDAKOVANÉ], bolo porušené Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach 4 To/15/2015-398 zo dňa 24.02.2016 a rozsudkom Okresného súdu Košice II, sp. zn. 8 T 65/2015 zo dna 09.10.2014 a konaním, ktoré mu predchádzalo.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Krajského súdu v Košiciach 4To/15/2015-398 zo dňa 24.02.2016 a rozsudok Okresného súdu Košice II, sp. zn. 8T 65/2015 zo dňa 09.10.2014 a vracia vec na ďalšie konanie.

Ústavný súd priznáva [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia, ktoré sú Krajský súd v Košiciach a Okresný súd Košice II povinní nahradiť do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľa...“

II.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

K namietanému rozsudku okresného súdu

11. V súvislosti so sťažovateľom namietaným rozsudkom okresného súdu sp. zn. 8 T 65/2012 z 9. októbra 2014 ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity [„ak... nerozhoduje iný súd“], ktorý vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, môže poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky.

12. Inými slovami, pokiaľ je o ochrane sťažovateľom označených základných práv oprávnený konať alebo rozhodovať iný všeobecný súd, ústavný súd jeho sťažnosť už po predbežnom prerokovaní odmietne pre nedostatok svojej právomoci.

13. Sťažovateľ mal možnosť domáhať sa preskúmania sťažnosťou pred ústavným súdom napadnutého rozsudku okresného súdu sp. zn. 8 T 65/2012 z 9. októbra 2014, a to

využitím riadneho opravného prostriedku (odvolania), ktorý, tak ako to vyplýva aj zo samotnej sťažnosti, sťažovateľ napokon aj využil. Na základe sťažovateľom podaného odvolania ako riadneho opravného prostriedku sa krajský súd v rozsahu svojho preskúmavacieho oprávnenia odvolacieho súdu musel v podstate vyrovnat' s rovnakými argumentmi, aké sťažovateľ proti rozsudku okresného súdu uvádza aj v konaní pred ústavným súdom.

14. Vychádzajúc z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti (proti rozsudku okresnému súdu) už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

K namietanému rozsudku krajského súdu

15. Sťažovateľ svoju nespokojnosť s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4 To 15/2015 z 24. februára 2016 v kontexte namietaného porušenia svojich práv argumentačne odôvodňuje nezákonnosťou vyšetrovateľom vykonaných dôkazov, a to najmä nezákonnosťou vykonanej rekognície, pri vykonaní ktorej nemali byť použité fotografie všetkých osôb, ktoré sa podľa výpovedí svedkov mali spolupodieľať na spáchaní stíhaného skutku a ktoré sa dokonca k jeho spáchaniu aj priznali. Nezákonnosť mal navyše namietat' aj dozorujúci prokurátor, ktorého pokyn na opakovanie rekognície však nebol rešpektovaný, a tiež pred vykonaním rekognície mal byť ovplyvňovaný kľúčový svedok.

16. Podľa § 368 ods. 1 Trestného poriadku *„Dovolanie možno podať proti právoplatnému rozhodnutiu súdu, ktorým bol porušený zákon alebo ak boli porušené ustanovenia o konaní, ktoré mu predchádzalo, ak je toto porušenie dôvodom dovolania podľa § 371.“*

17. Podľa § 368 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku „*Ak tento zákon neustanovuje inak, rozhodnutím podľa odseku 1 sa rozumie rozsudok...*“

18. Podľa § 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku „*Proti právoplatnému rozhodnutiu súdu druhého stupňa môže podať dovolanie z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 obvinený vo svoj prospech proti výroku, ktorý sa ho priamo týka.*“

19. Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku „*Dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.*“

20. Z citovaných ustanovení Trestného poriadku vyplýva, že ak je sťažovateľ toho názoru, že rozhodnutie o jeho vine je založené na nezákonne vykonaných dôkazoch resp. dôkaze, má v tomto smere možnosť domáhať sa preskúmania právoplatného rozsudku krajského súdu, ako aj postupu, ktorý jeho vydaniu predchádzal, a to využitím mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku. Preto, keďže sťažovateľ sa ochrany svojich práv môže domáhať ešte v konaní pred všeobecným súdom, ústavný súd jeho sťažnosť v tomto procesnom štádiu už po jej predbežnom prerokovaní aj v tejto časti (proti rozsudku krajského súdu) odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

21. V uvedených súvislostiach ústavný súd v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99 a jeho body 51, 52, 53 a 54) konštatuje, že v prípade, ak dovolací súd dovolanie sťažovateľa pre jeho neprípustnosť neprijme a na jeho základe vecne nepreskúma právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, sťažovateľovi ostane zachovaná dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu aj po tomto rozhodnutí odvolacieho súdu, pričom táto lehota začne plynúť dňom doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku (dovolaní) a bude považovaná za zachovanú nielen vo vzťahu k rozhodnutiu odvolacieho súdu, ale aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu krajského (odvolacieho) súdu (podobne napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 69/2010, II. ÚS 91/2011).

22. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napádaných rozhodnutí všeobecných súdov, ako aj rozhodnutie o priznaní sťažovateľovi úhrady trov konania je viazané na vyslovenie porušenia jeho práv alebo slobôd (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o týchto častiach sťažnosti už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. augusta 2016